

# SABADELL FEDERAL

Setmanari porta-veu del Partit Federal

Redacció i Administració: Jardí, 7 i 9

Els originals no's tornen.

Dels articles ne son responsables els seus respectius autors.

SUBSCRIPCIÓ MENSUAL . . . 50 CÉNTS.

NOMBRE SOLT . . . 10 »

## En la Diada de la Llengua Catalana

### HONOREM LA LLENGUA

No podíem pas els republicans federals restar indiferents a aquesta Diada que serà viva expressió de lo que és la veritable riquesa espiritual dels pobles: la llengua. Amb ella no sols s'aferma la personalitat d'una nació, sinó que aquesta aconseguix un valor dintre'l mercat intel·lectual del món. Així Catalunya amb tot i els seus drets de poble lliure i conscient trepitjats, pot encare manifestar-se en llengua pròpia—amb la que ha creat un sens fi de bellíssimes produccions admirades per tots els pobles de la terra—puix els seus governants no han pogut mai, d'una manera decidida, privar-la de parlar i escriure com pensa i com sent. Tot el renaixement literari i la divulgació de idees polítiques i socials s'ha realitzat en parla catalana, la que escrivim llevat d'algunes—masses—excepcions, tots els ciutadans nascuts en terra catalana.

No cal fer pas aquí cap estudi profund sobre la llengua nostra. Sols insistim en declarar i afirmar una volta més que com a federals no volem que se'ns imposi altra llengua que la pròpia en el parlar de cada dia, ni en les nostres campanyes polítiques, ni en les proclames ciutadanes, ni en el ressenyar les més secretes emocions, ni en la nostra feina quotidiana, ni en els nostres documents, ni en les nostres corporacions públiques ni en actes ni en res del viure nostre, exceptuats certs cassos d'ordre internacional. No obstant nosaltres sempre respectuosos amb els que per no coneixer suficientment el nostre idioma, no poden escriure en éll a casa nostra, i lluny de sentir aversió per la gloriosa llengua de Castella, l'admetem parlada i escrita, sempre que no sigui per imposició,

I és així, quan no imposada, que l'admirarem i l'estudiem amb fruïció i amb interès, tant pel motiu del veinatge com pel d'ésser ella molt extesa.

Ja el nostre excels Pi i Margall, amb la seva lluminosa i profunda vidència, escrigué enaltint la llengua catalana contra'l parer dels unitaris que pretenen imposar l'idioma castellà, no acceptant la cooficialitat del català, que ells judiquen despreciable dialecte. Per aixó nosaltres que hem rebut del Mestre les més elementals i necessaries no-

cions d'autonomia individual i col·lectiva, ajuntem avui el nostre cor i la nostra ploma en aquesta Diada de la llengua, perquè els seus detractors se convencin de que ella té força i vitalitat, i alhora heguin esment de l'homogeni pensar de tots els catalans en idolatrar aixó que és la nostra ànima.

Amb en Pi i Margall podem dir: «i qui no estima la llengua que aprengué dels llavis de la seva mare?» Si l'estimem, doncs, com a catalans, per a ésser nostra, quan més no l'estimarem com a aimants de la autonomia i de la llibertat, per ésser proscrita?

### Cartes d'un separatista

De la primera carta que'l nostre distingit amic i col·laborador en Angel Samblancat, escrigué per defensar la nostra llengua catalana, ens plau copiar-ne aquests dos paràgrafs:

«Le sorprenderá a usted que un periodista que escribe en castellano, afirme que le agrada más el idioma de Cataluña, que el de Castilla. Será esto todo lo extraño y todo lo insólito que usted quiera, pero es verdad. El catalán es el lenguaje de mi alma; el castellano es el lenguaje de mis labios. A mi el corazón me habla siempre en catalán. Luego, traduzco y escribo. El catalán tiene la aspereza de las barbas del trigo. Pero, debajo o al pié, están los buenos granos llenos de harina. Una línea de palabras castellanas es como una maroma sobre la que se deslizan haciendo equilibrios las ideas. Una línea de palabras catalanas es una sierra que se adhiere a las ideas y las muerde. El castellano es sonoro y pomposo como una campana. Pero es también vacío como ella. El catalán es más acerado, más cortante y más penetrante. El castellano es tieso y rígido como un alambre. El catalán es flexible como una cuerda. Para atar ideas, o lo que sea, van mejor las cuerdas que los alambres. Si nos representamos una lengua como un vestido, el castellano nos hará el efecto de un uniforme de gala, de parada, dentro del cual puede haber un hombre o un muñeco o el efecto de un traje de luces, en cuyos pantalones danzan las piernas de un mamarracho. El catalán nos hace el efecto de una armadura, de

un traje de guerra o de trabajo, dentro del cual vive seguramente un luchador, un obrero del arte o de la industria.

Los no catalanes que viven en Cataluña pretenden que los hijos del país deben hablarles en castellano, porque esta es la lengua oficial. Esto es de una evidente absurdidad. En Cataluña no hay o no debe haber más lenguaje oficial que el catalán. En Cataluña sólo el que habla catalán es cristiano. El que no habla catalán es pagano o extranjero. Como es en Castilla el que no habla castellano. El Estado puede obligar a todos sus miembros a que se entiendan con él en un idioma determinado. Aunque lo mejor sería que reconociera iguales derechos a todas las lenguas que se hablan en su territorio. Pero lo que no se puede tolerar es que un jándalo, que un tagarote que llega de las fragosidades de Aragón o de los yermos de Andalucía y de Castilla, se enfade con los catalanes porque no los entiende, y los llama groseros y mal educados porque no hablan como él. Figuraos que un chino fuera a Francia, y se quejara de los franceses porque no conocen el chino. Sería una ridiculez. El que va a un país, sobre todo, el que va vivir a él, está obligado a aprender la lengua de los habitantes del mismo. Porque estos no van aprender la de todos los terrícolas, ya que todos pueden ir a visitarles o establecerse entre ellos. Los catalanes habían de hacer del «Setze jutjes» Una especie de «siboleto», y al que no lo supiera pronunciar habían de contenerlo a extrañamiento perpétuo. Los castellanos, en puesto de aquellos lo harían. Afortunadamente los catalanes son más humanos y más civiles que nosotros, y en vez de negarnos el saludo a los que no se lo dirigimos en su lengua, se esfuerzan para aprender la nuestra y para comunicarse y para fraternizar con nosotros. Lo que nunca les agradeceremos bastante».

### Noves de "La Diada de la Llengua Catalana"

Aquesta tarde tindrà lloc en el Saló d'actes de l'Ajuntament una Sessió pública dedicada a enaltiment de la llengua catalana.

—Per la Comissió organitzadora de la Diada a Sabadell seran posades a la venda al preu de 10 céntims en llibreries i entitats adherides a l'idea, unes fulles contenint pensaments escullits d'escriptors de distintes



époques en defensa de les llengües patries. El benefici que s'obtingui anirà destinat a la Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana.

—A continuació publiquem les conclusions adoptades per unanimitat en l'Assamblea celebrada a Barcelona el 4 de Desembre prop-passat, a la que assistiren representants d'entitats i organismes de tota mena, i que seran sotmeses també a l'aprobació dels representants d'entitats de nostra ciutat i demés assistents a la Sessió pública que's celebrarà avui tarde en el Saló d'actes de l'Ajuntament.

«Interessar dels poders públics que a la major brevetat sigui establert

Primer. Que en les escoles públiques de Catalunya sigui obligatori ensenyar als deixebles en l'idioma català.

Segon. Que en les Universitats, Instituts i Escoles Normals de terra catalana s'estableixin càtedres, també obligatòries, de Llengua, Historia i Literatura catalanes.

Tercer. Que per a exercir qualsevol càrrec públic a Catalunya, sigui també obli-

gat conèixer perfectament la llengua catalana parlada i escrita; i

Quart. Que sigui respectat i reconegut oficialment el dret dels catalans a usar son idioma propi en tots els actes de llur vida pública i privada.»

—Indubtablement serà part important de la Sessió d'avui al saló del Consistori la conferència que sobre: *La unitat de la Llengua Catalana*, hi donarà l'eminent filòleg, el doctor en filosofia i lletres don Pere Barnils i Giol.

—L'Ajuntament, en sessió d'ans ahir nit, acordà adherir-se a la Diada de la Llengua Catalana i a tots quants actes se celebrin organitzats per la Comissió Executiva de la Diada a Sabadell.

—Avui al matí, tan tost constituït el nou Ajuntament, serà entregat al nou alcalde de R. O., per la Comissió Organitzadora de la Diada de la Llengua Catalana, un missatge en súplica de que en tot quan no li privin taxativament les lleis de l'Estat, la Corporació Municipal usi i faci usar la llengua catalana.

deixar passar, sino la línia de conducta de les nostres minories republicanes, i el sistema tan absolut com ve a representar el ciutadà «Un Conseqüent» amb aquest assumpte de discussió dels substituïts de la supressió dels consums.

La nostre consciència, des del fons del cor, ens aplaudeix aquest acte de autonomia i de democràcia. Això ens fa recordar lo que un dia succeí en el Parlament francès. Un diputat de la dreta va interrompre an en Clemenceau perquè aquest criticava amb duresa certs procediments d'un grup republicà, exclamant:

—Això és la República?

—Senyor diputat—contestà ràpidament En Clemenceau amb el seu tò incisiu com una espasa:—La República té sobre la Monarquia l'immens avantatge que pot resistir la veritat.

Exactament lo d'ara. A davant d'aquesta querella sobre els substituïts dels consums, a qualsevol que interrompés desconfiadament, se li pot contestar que tot obra esquerrana, democràtica i autonomista, pot resistir la veritat.

## De la supressió dels Consums

### ACLARINT

Per manca absoluta de temps no varem poguer incloure en el passat número una aclaració a certs extrems de l'article firmat per «Un Conseqüent», aclaració que creient-la molt necessària per a no donar males interpretacions al citat article, ens obliguen a estampar-la en la present edició.

Vritat és que un nostre redactor va anar a demanar a n'el ciutadà que's firma amb el pseudònim «Un Conseqüent» un article per a posar en evidència el bon estat de l'erari municipal baix la base econòmica de la supressió dels consums. Aquesta demanda va ésser feta en virtut de certs rumors que podien desprestigiar l'obra que amb tant afany s'havia portat a son terme, rumors que en boca de molts correligionaris nostres i fins d'alguns que tenen un valor i un criteri sà dins el partit federal, els feien ésser més greus. Creient, doncs, que'l ciutadà «Un Conseqüent» podia portar amb els seus dats i amb els seus raonaments una mica de llum en aquest assumpte i a la vegada esvair aquests rumors amb la responsabilitat de la seva firma, varem publicar les seves quartilles. Amb això nosaltres compliem amb el deure de periodistes que informen les qüestions més vitals de la ciutat, i amb el dret de ciutadans que's preocupen de la cosa pública.

Arran d'aquest article en varem rebre un altre firmat per un tal Ramón Sitjes—a qui no coneixem—que discutia lo dit per «Un Conseqüent». I aixó també ho ferem no tant sols complint amb aquell deure de periodistes i amb aquell dret de ciutadans, sinó amb el nom de la autonomia i de la llibertat que sempre impera en tots els nostres

actes. Ara «Un Conseqüent», bon republicà federal, és queixa de que donem cabuda a certs escrits, quan precisament creiem—i aixó ja ho ferem constar en certes notes—que de la discussió n'havia de venir la llum en el present afer. Si aquesta polèmica és o ha estat mal conduïda, la culpa no és pas nostra sino, naturalment, dels polemistes. A davant seu no hi hem fet més que de Ponci Pilats. El ciutadà «Un Conseqüent» es creu que hi fem el de Judes.

En quant a la autorització que'ns dona per a dir el seu nom a qui ens el demani, en l'article primer i per carta particular després, ho tindrem en compte. Per ara no'ns el ha demanat ningú.

\*\*\*

I per acabar, una aclaració més. A n'algú li estranyarà i en el propi ciutadà «Un Conseqüent» li és com una manca de sinceritat, el de que donem cabuda en aquestes planes a articles que, com els que publica En Ramón Sitjes, tendeixin a trencar la norma de conducta del nostre periòdic envers la qüestió de la supressió dels consums. Aixó és fill del propi silenci dels que, tot hi tenint més obligació que nosaltres en discutir i arreglar aquest assumpte, l'han envoltat amb un mutisme traïdor. Ens referim a les minories republicanes. Si aquestes ni anaven a la Comissió respectiva quan se'ls cridava per arranjar solucions, nosaltres no podíem fer més que contribuir en aquest *laissez faire, laissez passer*, que ha sigut no sols un sistema i una teoria, sino que per part d'alguns un criteri tancat i un evident absolutisme. Surt avui un Ramón Sitjes que trenca, baix el seu pensar i amb la seva firma, no sols aquest deixar fer i aquest

### A «Un Conseqüent»

Benvolgut ciutadà: Us he dispensat l'honor de llegir quatre vegades consecutives el vostre article «De molt mal grat», i n'he tret el ple convenciment de que voleu portar-me en un terreny que mai han de descendir-hi els homes. Perque si jo contestés com se mereixen les vostres intemperancies i les vostres genialitats, aixó, en lloc d'una discussió serena i enlairada, esdevindria una baralla de peixateres, i una discussió aixís ens faria molt poc favor a nosaltres dos, posaria a molt baix nivell el periòdic que ha tingut la bondat d'aixoplugar les nostres idees i seria una burla per als ciutadans que'ns han dispensat la benevolença de llegir-nos.

Amb serenitat, amb aquella serenitat que a vos us manca, vull anar desflorant totes les afirmacions que feu vos en el vostre article per a que'ns jutgin els quins ens llegeixen, advertint-vos avans que tot, que'm tindrà completament tranquil que'm contesteu o que no'm contesteu més. Jo hauré complert el meu deure de ciutadà. Si vos no voleu complir el vostre que us ho tingui en compte la democràcia.

D'on redimontri ho heu tret que jo hagi dit que la substitució de l'impost de consums hagi portat la *bancarrota* en el Municipi? Jo no he dit aixó, caballer. Jo no he dit aixó, ni podia dir-ho, per que'm consta que la substitució s'ha fet per a encobrir la *bancarrota* iniciada per les dretes. La substitució dels consums ha servit de tapadora.

Jo he dit i m'hi sostinc amb tota fermesa, que la forma amb que s'ha portat a terme la substitució dels consums en nostra ciutat afavoreix més als rics que als pobres. I aquesta afirmació meva, que us ha fet perdre el centre de gravetat, no l'heu desmentida encara, ni crec que la desmenteixin els dats que voleu fer públics. Podreu ofegar-me amb xifres més o menys certes; podreu fer can-



tar totes les rengleres de números que volgueu amb la seva veritat aterradora, empró cap desmentirà la fatalitat dels fets de que amb l'actual tributació paga menys el ric que'l pobre.

Em direu, per a sincerar-vos, que jo recullo les vulgaritats del carrer i les confonc amb la opinió pública. Es que jo crec, ciutadà *Conseqüent* que les veus que's recullen pel carrer tenen tant valor com les que se recullen pels salons de la aristocràcia. Es que jo crec que la veu dels vexats, dels oprimits, dels humils, dels que tot ho produeixen i res tenen, al menys han de tenir qui els defensi per a fer valdre sos drets en la societat.

Desenganyeu-vos. La topada dels principis tenen molta consemblant-sa amb la topada dels elements.

L'Oceà defensa l'aigua; l'huracà defensa el vent, el rei defensa la reialesa, la democràcia defensa el poble. I jo'm serveixo d'aquesta tribuna de la democràcia, malgrat la vostra oposició, per a defensar els interessos de la plebs, car, mal os pesi, son ben dignes de respecte.

Jo us nego, com afirmeu vos, que aquesta nova tributació sigui portada a terme per les esquerres. Les esquerres no s'hi han enmiscuit per res, tal vegada per respecte a la reconeguda noblesa d'En Llagostera; i les dretes han deixat fer, perquè han vist que la reforma no'ls perjudicava. Es molt clar això.

Us extranyeu que jo posi en dubte el vostre republicanisme. No més el volguer que el vostre criteri sigui un dogma i que's negui beligerància al meu, us aparten de tota idea republicana. Vos voleu fer de la petitesse de les realitats un obstacle a la immensitat de les idees. Vos voleu que un acon-teixement soni quelcom a catàstrofe, per a que els que s'aprofitin d'ell tremolín. Voleu tallar els anguls i les ungles. Voleu tractar a Hércules com convalescent. Voleu oferir

als ànims sedents de l'ideal un néctar aigualit amb aigua de malves. Voleu tapar la veritat amb un pámpol de figuera. Aixó per vos serà democràcia. Empró una democràcia aixís s'hauria d'usar amb preservatiu per a que no contaminés al poble.

Altrement, jo hi tinc dret a exposar el meu criteri. Soc ciutadà de Sabadell, soc inclós en el padró dels quins paguen l'impost sobre'l lloguer i he pagat els rebuts qu'han vingut a cobrar-me'ls agents municipals. Mireu si'n tinc de solvència.

I com que hi tinc un dret, el vull i en faig l'ús que crec més convenient, malgrat vos us hi enfadeu. Jo no hi tinc cap culpa que vos tingueu crisis nervioses.

Per acabar, me dieu que a la Redacció de SABADELL FEDERAL me dirán qui sou. No, no m'importa saber-ho. No hi sigut mai idòlatra dels homes. En tinc prou en saber com pensen per a figurar-me com son.

Val a dir, per aixó, que si en Quixot, el meu excelent amic, us hagués conegut avans d'armar-se caballer no hauria tingut tan brill la llança amb que va conquerir els senegalesos.

No us hi encaparreu en saber qui soc. Jo soc ún, un del montó, un de la plebs, un dels quins pateixen fam i sed de justícia i cerquen per tot un bocí de reivindicació social.

I ara, salut i una estreta de má.

RAMÓN SITJES.

Ciutat, 29 de Desembre.

## ALS LLEGIDORS

Els datos que prometiém publicar en aquesta edició sobre l'estat económic de l'Ajuntament a base de la supressió dels consums, causes agenes a la nostra voluntat han impedit publicar-se en aquest número. Serà en el vinent.

*tida. I avui quan arrencarem el primer full serà ja un minut menys en l'hora que va d'any a any. La vida es un día, mes llarg o més curt segons el que'n disposa, i te tantes hores com anys tenim. I per a que marxi li donem corda al nostre cos, una corda regulada, metòdica, perquè tingui la marxa lenta, seguida, igual, isocróna dels rellotges mecànics, corda que's trenca quan sona l'hora de cada hui en el rellotge d'arena que penja de la cintura del Pare Temps.*

*Per aixó jo que trovo amable la vida, amb tot i torbar-me coses desagradables a cada jorn, quan veig el lloc del calendari se exacerba el meu instint egoista que voldria en el meu puny tota la vida que fuig sense retenir-ne gens. Però el temps passa, i nosaltres per a seguir-lo no fem més cada día, que donar corda al rellotge, i arrencar un full del calendari. Aquets fulls i aquell rellotge no son més que la continuació del cordó umbilical que la llevadora ens nua i talla quan neixem. Ell va de la Vida a la Mort per un camí florit de roses o d'espines, però camí que porta al sepulcre, a qui no veu cap mortal que tingui vida. La Naturalesa és molt sabia.*

A VUI prenen possessió els nous regidors. Amb ells hi va el cor dels ciutadans sabadellencs que veuen uns fidels servidors de les seves aspi-

*racions i dels seus desitjos. Una curiositat despertada la seva possessió, curiositat que nosaltres fariem més àvida si ens creïessin les minories republicanes: Anar tots ells amb una rutilant corbata vermella, com aquella famosa d'en Junoy. Ella fora signe de radicalitat en les seves accions i a la vegada posaria una nota de color en la grisa monotonia d'aquell saló de sessions, tan vulgar, tan anacrònic.*

En l'història de la literatura de Castella té Catalunya poques i ben poc brillantes planes i avui que escriu en la seva propia parla, compta no sols amb bons prosistes sinó també amb gran poetes. Un n'hi ha que escriu en castellà i en català: les seves *Tragedies* i els seus *Pirineus*, compostes en català, valent infinitament més que ses poesies castellanes.

Voldríem nosaltres parlar i escriure en una llengua que fos entenedora per tota l'humanitat; però no existeix, i és precis sometres a la realitat de les coses; en l'oficial com en lo privat, deu emplear-se la llengua que s'usa en la regió a on visquem.

F. PI I MARGALL.

## Notes i comentaris

### L'engunia d'en Pinet

Els torns dels partits polítics tenen conseqüències insospitades. No's canvien solament els càrres elevats, sinó fins aquest tant obscur com es el nostre quefe de policia. Degut al pujar i baixar de la política espanyola, el senyor Pinet pressenteix que aviat pot ésser un quefe dimissionari, precisament ara que ningú te rés que dir de la seva gestió i dintre seu s'hi tanca l'ànima d'un bon policia. Perque avans, el senyor Pinet justificava el sóu d'una manera extremada. Semblava un Sparafucile, un Scarpia, un Javert per el qual tots els ciutadans eren uns Valjeans réprobs i miserables. El seu *trop* de zel fins fou posat en música de couplet que's cantava humorísticament en caramelles. El seu nom era cridat per la quitxalla mofeta i fins un setmanari satíric se burla de les seves barbes incipients, i que ara no porta, contradint alló que's fundamental en els conservadors, que les idees, com les barbes, no deuen renovar-se. Però ara el nom d'en Pinet no pren aires de baralla ni d'escàndol, ni la quitxalla el crida ni tampoc ell fa de la vara un excipient extemporani. I si avans dins el seu redingot hi havia a més d'un policia un escarceller, ara fa servir el càrrec amb un eclecticisme admiratiu, tant, que ha convertit aquesta ciutat en la seva Càpua i els seus carrers i places son recons, per ell, d'un altre jardí d'Epicuri. I quan tot aixó és una realitat, quan se gosa aquesta felicitat somniada, el canvi de govern ve a torbar aquesta vida dolça i patriarcal, llençant-la qui sab aon i fent sentir, fins en els quefes de policia, aquets incògnits dolors de guanyar-se el pa de cada jorn. Ara comprendrà ell perque amb tan ardor combaten els obrers quan vaguen, que no es res més que per aixó. Ell que no

El grande Homero no escribió en latín, porque era griego; ni Virgilio escribió en griego, porque era latino. En resolución, todos los poetas antiguos escribieron en la lengua que mamaron en la leche, y no fueron a buscar las extranjeras para declarar la alteza de sus conceptos, y siendo esto así, razón sería se extendiese esta costumbre por todas las naciones, y, que no se desestimase el poeta alemán porque escribe en su lengua, ni el castellano, ni aun el vizcaino que escribe en la suya.

MIGUEL DE CERVANTES.

## ECOS

ELS anys se succeeixen d'una manera asombrosa, i algú, davant de la seva carrera desenfundada, no pot menys que exclamar la frase coneguda: Com passa el temps! Sí, el temps passa depressa, la vida és curta, les sensacions poques, i no fem més que nedar en el llac de la vulgaritat i de la monotonia. Aixó pensava quan arrencava el devantal del calendari. Perque any nou, calendari nou, ja que alló de la vida nova és una men-



ha tingut per aquets revoltats de la explotació quotidiana cap mica d'aquella pietat que'l dols Galileu demanava tinguessin els homes, éll que'ls perseguia dins el seu local amb un furor de catacumba, i anava a trucar a les cases de tots els próterbs, que exigien només que una mica de pa, aquest pa que veu desaparèixer el senyor Pinet amb el canvi d'arcalde.

Nosaltres creiem que fins la policia s'hauria d'organitzar en societat de resistència malgrat estiguessin fora de la llei que representen, per auxiliar a un company que ara, malgrat els seus cabells blancs se pot veure sense treball. Amb tot creiem també arribarà un temps que fins la policia se farà sindicalista. Que curiós no fora una vaga d'aquesta gent, alçant contra d'ells mateixos el propi bastó de autoritat! Aixís és donaria el cas de que un policia vell, eclèctic, epicuri, pogués ajuntar a l'última quimera de la seva vida l'honor d'una jubilació.—P.

Així com a l'home al venir a la vida no se li dona a triar ni'l pare ni la mare ni la fortuna, ni'l país a on té de néixer, no se li dona a triar tampoc la llengua que ha de brollar de sos llavis; i aixís com, per més que renegui d'aquells pares i d'aquella terra, queda fill d'ells, i será sempre aquella la seva patria, aixís mateix, per més que l'home avorreixi i despreixi la seva llengua, aquesta es troba tan dintre del seu ser que podrà conseguir que sos llavis no la pronuncin, mes no conseguirà mai que no pensi la seva ànima en la nativa llengua.

A. GUIMERÀ.

## Noves

**SABADELL FEDERAL desitja a tots els seus amics i favoreïdors un sens fi de prosperitats en l'any que avui comencem.**

—Avui, a las onze del matí, se reunirà l'Ajuntament en sessió extraordinària per a donar possessió als regidors últimament el·legits.

—Per aquestes festes de Cap d'any, en el Circol Republicà Federal, la Joventut Recreativa ha organitzat els següents balls i concerts, per als que ha sigut contractada la popular i aplaudida "Banda Martinense".

Dia 1.—Nit a dos quarts de deu, gran concert en el Saló-Café. A les deu, esplèndid ball de nit.

Dia 2.—Matí a les onze, extraordinari concert matinal, executant dita Banda un grandíós programa.

A la tarde, a les quatre, concert en el Saló-Café i a dos quarts de cinc, grandíós i lluit ball de tarde de quatre hores.

—Per excés d'original ens veiem obligats a retirar de la present edició, amb tot i estar compost,

l'article del nostre amic i col·laborador en F. Moliner Salcedo.

—La Fraternitat Republicana Radical, ha organitzat per avui i demà extraordinaris festetjos, quins programes detallem a continuació:

Dia 1. Tarde a les 5: Lluit ball pel sextet "Armonia".

A les 9 i quart de la nit, extraordinaria funció a càrrec de la Agrupació dramàtica "Radical", posant-se en escena l'aplaudit drama d'en Ignasi Iglesias, "L'escursó" i el juguet "Lo caixal del seny".

Dia 2. A les onze: Gran concert matinal a càrrec de la orquesta Muixins.

A les 5 de la tarde: Gran ball a càrrec del sextet "Armonia".

—En el teatre de la Societat Choral Colón avui al vespre la companyia Alegret hi representarà el drama "Animes perdudes" i la comedia "Campi qui pugui".

Acabada la funció el pianista senyor Serradell executarà varis balls del seu variat repertori.

Impremta Sallent; Sant Quirce, 32 - Telèfon 520

Destilació especial  
del anissat refinat

**Anís del 'Gato'**

**Pere Cisa** Destilerías a Barcelona i Masnou

**Kiosc de Canaletes**

**Cervesa E. Petry.**

S. EN C.

Exigeixis en els taps la marca del Representant

**Gasseosa F. PANÉ**

Se serveix a domicili

Rambla, 198

Latorre, 2

**SABATERIA  
TOUS**

*Es la casa que ven el calçat més elegant  
i més ben confeccionat a preus reduïts*

El Taller de Sastreria d'En  
**Josep Rotllant**

l'ha traslladat a la

Rambla, n.º 60

Lo que posa en coneixement de la seva distingida i nombrosa clientela.